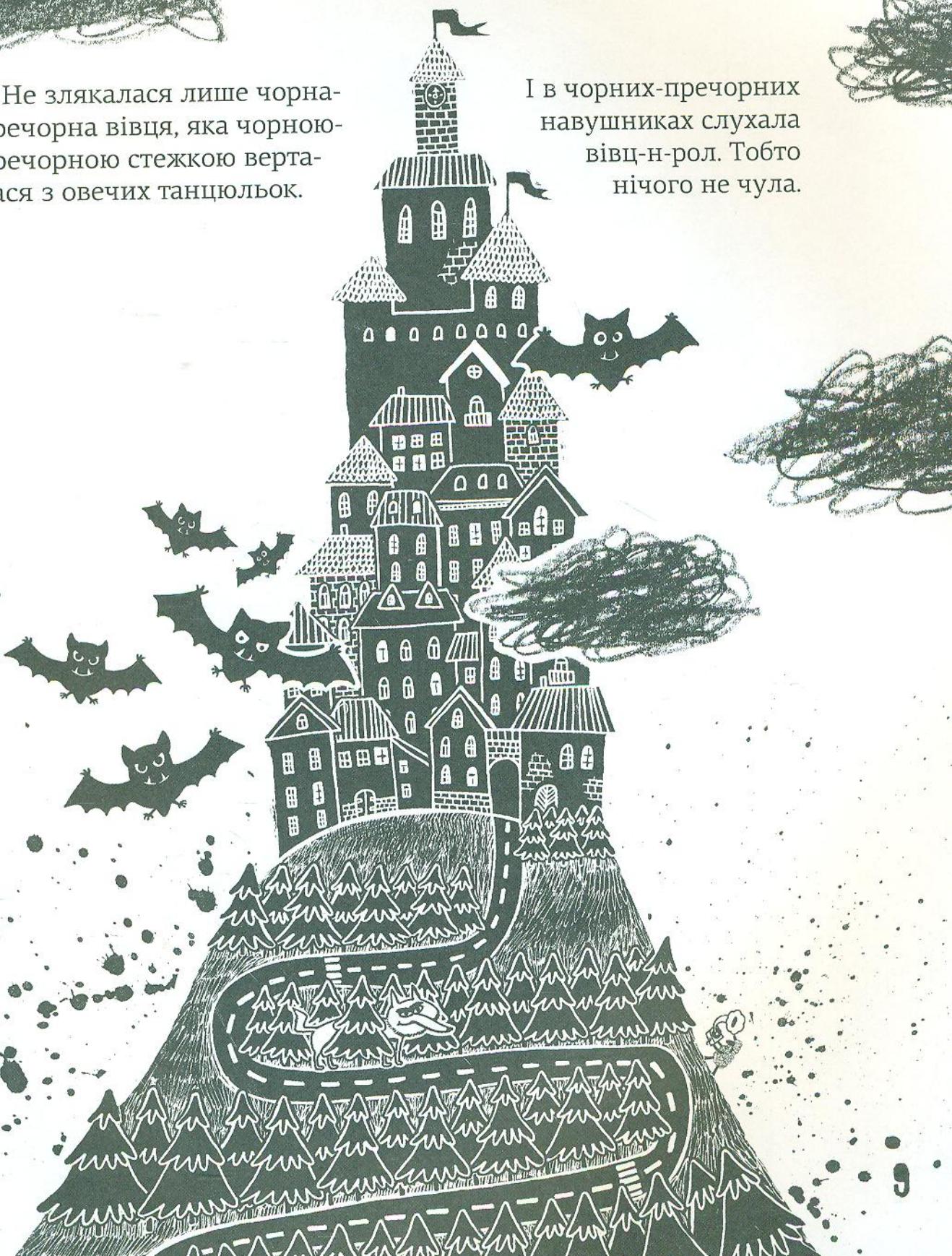

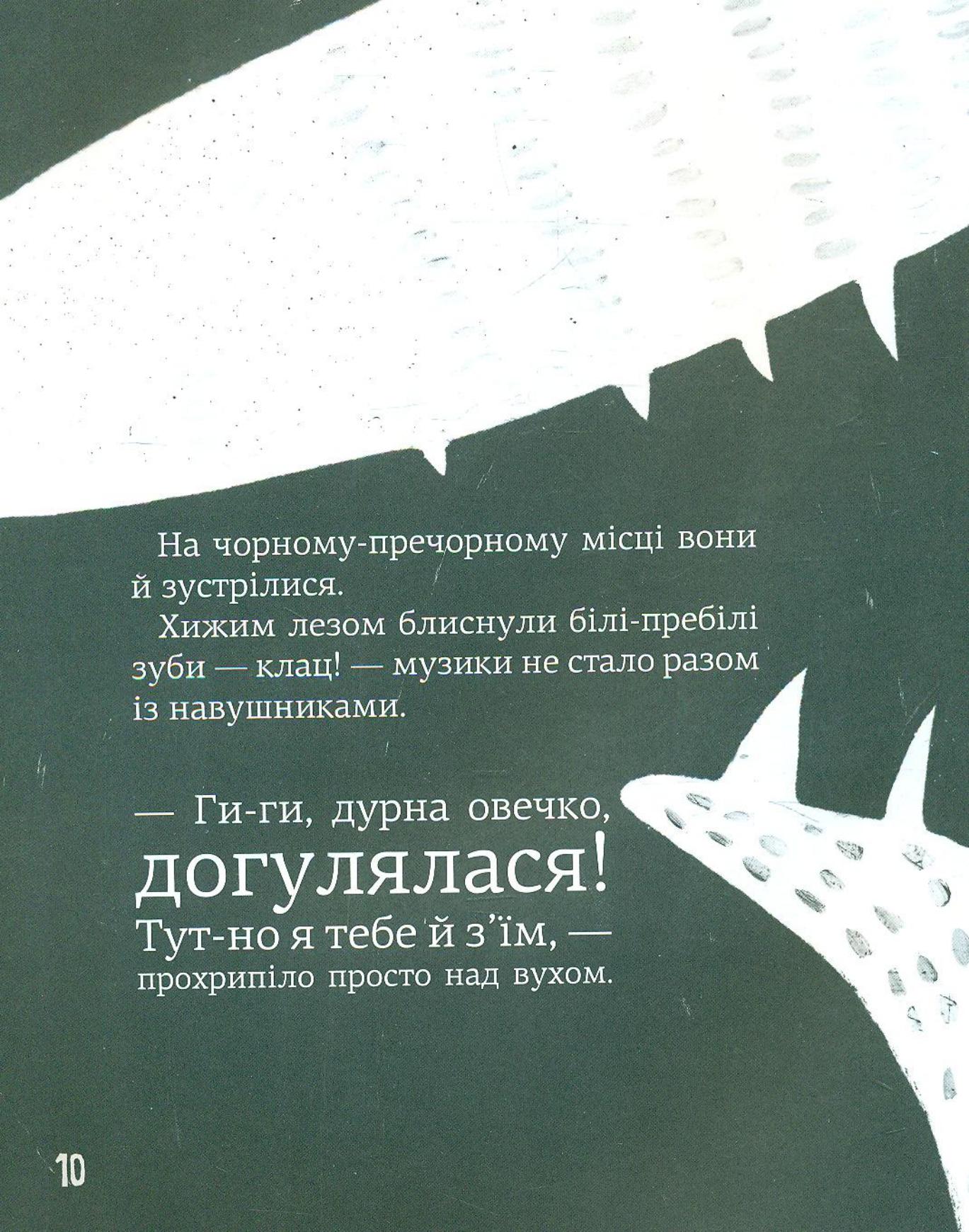
Отож чорний-пречорний годинник на чорній-пречорній вежі лунко пробив дванадцять разів поспіль — і чорний-пречорний морок заповз у кожну шпарину чорного-пречорного міста. Навіть білий-пребілий місяць у повні почорнів на чорному-пречорному небі.

Аж раптом пронизливе чорне-пречорне виття з чорного-пречорного лісу розітнуло чорну-пречорну тишу — і нагнало таких чорних-пречорних дрижаків, що й чорний-пречорний павук у найчорнішому кутку чорного-пречорного підземелля чорної-пречорної кам'яниці заплутався у своєму білому-пребілу павутинні.

Не злякалася лише чорна-
пречорна вівця, яка чорною-
пречорною стежкою верта-
лася з овечих танцюльок.

І в чорних-пречорних
навушниках слухала
вівц-н-рол. Тобто
нічого не чула.

На чорному-пречорному місці вони
й зустрілися.

Хижим лезом блиснули білі-пребілі
зуби — клац! — музики не стало разом
із навушниками.

— Ги-ги, дурна овечко,
ДОГУЛЯЛАСЯ!

Тут-но я тебе й з'їм, —
прохрипіло просто над вухом.

- Не з'їси, — невдоволено мовила чорна вівця.
- Чому це?
- Бо у твоєму зубі чорна-пречорна дірка. Куди тобі мене вжувати. Ото й виєш наче вовк на місяць.
- То я і є вовк.
- Вівця увімкнула ліхтарик.
- А й справді — вовк, — розгледіла вона. — У будь-якому разі дірка в зубі — це ще не найгірше, що може статися. У світі є значно страшніші й чорніші діри. А твою ми легко зробимо білою. — Вівця навіщось дістала з чорного-пречорного кошика дриль.

